

Mogens Fjord Christensen

Et fald

279 sider

Hovedland

Det generer øjet, at forfatteren ikke kan stave til Zakynthos; - og at han konsekvent bogen igennem staver den græske ø uden h. Og det generer øret og virker ikke helt mundret, at en *taverna*

bogen igennem bliver til

taverne

, på trods af det er nutidigt korrekt.

Det er så også nogle af de få indvendinger, vi har mod en bog, der er så gennemsyret af fortælleglæde og -evne, at vi må tage hatten af.

Mogens Fjord Christensen er også god til at beskrive de konflikter mellem mennesker og i

parforhold, der kan opstå, når problemerne ligger et helt andet sted.

Det kræver mod og er noget af en udfordring for en forfatter at levendegøre handlingen i en bog, hvor halvdelen af det skrevne, mindst, er beskrivende. Tanker der foregår i hovedpersonens hovede, miljøbeskrivelser, detailhandlinger . . .

Ikke desto mindre kommer vi i rigtig godt selskab med forfatterens sprog og evne at holde læseren fast i et godt, robust greb af hverdagsdrama, drama på kriminiveau og det drama, der udspiller sig, når en halv by og gode bekendte vender ryggen til én, og forretningen er ved at gå ned på grund af skriverier i en avis og antagelser om, at Rune, hovedpersonen kendt for sit temperament, skulle være morder.

Handlingen umiddelbart går på, at Rune, boghandler i en mindre by, forelsker sig i en digterpige med depressioner og psykisk skrøbelighed. De tager sammen til den omtalte græske ø, hvor pigen, Ea, forulykker.

Det græske politi kommer ind i sagen og er meget hurtig til at slutte den som en ulykke, på trods af at Rune og Ea var alene ved klippen, hvor Ea faldt ud over. Her kunne man måske nok have ment, at forhørerne i den virkelige verden ville have været noget længere, og at Rune nok ikke havde sluppet så let. Men det er alligevel en fin måde, hvorpå forfatteren opstiller kontrasterne. For senere hjemme i Danmark skal Rune nok få sin sag for.

Undervejs kommer vi til at lære ham rigtig godt at kende. Umiddelbart virker han lidt snæver, brovten og spiller korrespondanceskak, hvor trækkene i bogen til gengæld er vist så levende, at man som anmelder næsten har lyst til selv at få gang i skakbrættet for at teste ens evner mod ham.

Man mærker, at forfatteren ved noget om choktilstande, og det, man kan have og ikke have, og der hvor man psykisk er, når man har været ude for, at ens kæreste falder ned fra en skrænt. Uanset at hun havde depressioner, og uanset at de netop aftenen i forvejen havde et voldsomt skænderi på en restaurant på Zakynthos. Den tomhed man som menneske kan føle, når chokket er ved at finde plads i kroppen og den fremmedgørelse, man må føle når ens barndomsby vender en ryggen, og som leder tanken hen på Jagten, film og manus, hvor Mads Mikkelsen var offeret.

Forfatteren er også god til at spinde freudianske symbolikker ind i sin handling, for Rune nages

af tvivl om, hvorvidt han i virkeligheden ønskede at skaffe sig af med Ea; gjorde han nok for at redde hende dér på kanten, kunne han have grebet hende med fare for sit eget liv, hvorfor nøjedes han med at strejfe hende.

Spændende spændende.

Og som med mange bøger, der er rigtigt spændende, kan den her læses på mange planer. F.eks. også det, at man altid trods alle odds har en chance til.